

VRŠOVICKÝ

9/2014

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovících

Sborová dovolená 2014 - Krkonoše

V době mé letošní dovolené, v polovině srpna, bylo proměnlivé počasí. Stříдалo se oblačno, zataženo, polojasno, slunečno. Občas byla dešťová přeháňka, občas foukal slabší či silnější vítr.

V jedné křesťanské písni se zpívá:

*Tvé slunce svítí, ó Pane,
na spravedlivé i nespravedlivé
stejně Tvé slunce svítí.
Tvá láska trvá, ó Pane,
tak jako Tvé slunce svítí.
A i když jsou někdy na obloze mraky,
tak i za těmi mraky
stejně tvé slunce svítí.
Tvé slunce svítí, ó Pane,
a Tvoje láska k nám trvá.*

I v našich životech je to tak, že někdy je vše krásné a prosluněné a jindy se zdá být vše zahalené do mraků a slunce jakoby vůbec nebylo. Jakoby nás mýjela Boží láska a ochrana i Boží požehnání. Někdy je to prostě období nějakých zkoušek. Zkouška naší víry, vytrvalosti a věrnosti Bohu. Projdeme ji a zjistíme, že slunce stále svítí a Bůh nás stále miluje. Projdeme-li zkouškou, můžeme být proměněni a posíleni. Poznáme víc a hlouběji Boží lásku a věrnost.

Někdy ale to období „bez slunce“ není způsobeno tím, že by nám Bůh nechtěl požehnat nebo že by nás neměl rád, ale tím, že my sami mu v jeho žehnání bráníme. On má dobrý plán pro náš život, ale my si raději chceme dělat věci po svém a nechce se nám hledat a naplňovat Boží vůli.

Někdy nás Duch svatý volá k pokání, ale

my jsme zatvrzelí. Neposloucháme. A tak vinu za své problémy svalujeme na druhé lidi i na samotného Boha.

A někdy je překážkou Božího požehnání – toho „zářícího slunce“ v našem životě – naše neodpuštění druhým lidem. A neodpuštění je, řečeno názvem jedné výborné křesťanské knihy, „Vězení s klíčem uvnitř“ (Kateřina Lachmanová). A ve vězení, jak známo, slunce příliš nesvítí.

A tak přeji sobě a nám všem, abychom poznávali každý den, že Boží láska k nám stále trvá, ať se děje cokoli v našem životě, a abychom byli ochotni naslouchat hlasu Ducha svatého a byli otevřeni k proměně našich srdcí i životů.

Protože, i když jsou někdy na obloze mraky, tak i za těmi mraky...

Kamila Kopčilová

MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Věřit neznamená intelektuálně vědět. Věřit znamená nechat se přemoci nadějí. Věřit je, dovolit Boží Pravdě proniknout lidské srdce a vyhlížet v lásce naplnění toho v co doufáme. (srv. Žid 11,1n)

Věřím v Ducha svatého.
Věřím, že může odstranit moje předsudky.
Věřím, že může změnit moje návyky.
Věřím, že může přemoci moji lhostejnost.
Věřím, že mě může nadchnout k lásce.
Věřím, že mě může zbavit zlého.
Věřím, že mi může dát odvahu k dobrému.
Věřím, že může přemoci zármutek.
Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu.
Věřím, že mi může odejmout pocit méněcennosti.
Věřím, že mi může dát sílu v utrpení.
Věřím, že může dát na pomoc bratra.
Věřím, že může proniknout moji bytost.

ze stránek www.vojtechkodet.cz

NEDĚLE V ZÁŘÍ

XXIII. neděle v mezidobí 7. září

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechen jejich zástup.

(Žalm 33, 12.6)

První čtení z Písma: Ezechiel 3, 7-11

Druhé čtení z Písma: Římanům 13, 8-14

Evangelium: Matouš 18, 15-20

XXIV. neděle v mezidobí 14. září

Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjďme do Hospodinova domu! Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu!

(Žalm 122, 1.7)

První čtení z Písma: Genesis 50, 15-21

Druhé čtení z Písma: Římanům 14, 1-12

Evangelium: Matouš 18, 21-35

XXV. neděle v mezidobí 21. září

Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho. (Žalm 78, 1)

První čtení z Písma: Jonáš 3, 10-4, 11

Druhé čtení z Písma: Filipským 1, 21-30

Evangelium: Matouš 20, 1-16

XXVI. neděle v mezidobí 28. září

Hospodine, vše, co jsi na nás uvedl a co jsi nám udělal, podle pravdivého soudu jsi učinil, protože jsme zhřešili proti tobě a neposlouchali tvá přikázání. Avšak nezříkej se nás úplně pro své jméno a nevzdaluj své milosrdenství od nás. (Přídavky k Danielovi 3, 31.29.34.35)

První čtení z Písma: Ezechiel 18, 1.29-32

Druhé čtení z Písma: Filipským 2, 1-13

Evangelium: Matouš 21, 23-32

Ez 3, 7-11

Ř 13, 8-14

ev. Mt 18, 15-20

KE SPÁSE I K SLUŽBĚ SVĚTU

Zvykli jsme si v církvi používat Ježíšova slova „neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ jako omluvu a východisko pro skutečnost, jak je nás v církvi málo. Je nás málo? Ale to nevadí, vždyť „kdekoliv se shromáždí dva nebo tři...“ Ježíšovo slovo se nám stává útěchou, hojivým balzámem pro toho, kdo teskní po zástupech, nebo je vyhlíží. Protiargumentace se vede těžko, protože se člověk staví proti autoritě Kristova slova: „Tak to přeci Pán Ježíš řekl!“ Ano, řekl, ale předtím i potom něco dodal. Nenajdeme v Bibli tento Kristův výrok jako osamocenou sentenci, která by se zničehonic objevila bez jakékoliv širší souvislosti. Její kontext je v evangeliu dán rámcem řeči směřujících dovnitř církevního společenství. Moderní biblický překlad tyto krátké úseky oddělil příhodnými nadpisy, které jsou výstižným shrnutím obsahu: O bratrském napomínání, O moci církve, O odpuštění. Když si je takto seřadíme vedle sebe, zjistíme, že víc než útěšná, jsou to slova napomínající. Jejich příjemci nemají být na prvním místě povzbuzeni, potěšeni, ale varováni a napomenuti. Doprospěch toho je vsazen Ježíšův výrok o jeho přítomnosti, tam, kde jsou dva nebo tři v jeho jménu shromážděni. V každém případě je pravdou, že se jedná o slova do církve a pro církev. Ale přijímáme-li jedno, musí být pro nás stejně závazné přijmout i druhé. Ježíšovy předvelikonoční výroky,

kteří zazněly v úzkém učednickém kruhu jsou najednou reflektovány z pohledu již ustanovené církve jako společenství Kristových vyznavačů. Církvev není společenstvím svatých, jak by ji snad někdo chtěl zvenčí nahlížet a mnozí zevnitř by se jimi rádi stali před očima druhých. Církvev je společenstvím „omilostněných hříšníků“, mezi které – řečeno společně s apoštolem „já patřím na prvním místě“. To je jádrem Ježíšova poselství do církve. Hledáš v církvi prvenství? Chceš stát v čele? Potom sám sebe nahlédni jako prvního v zástupu těch, kteří hřeší. Rozhlédni se okolo a všechny, které uvidíš, jsou až za tvým hříchem daleko vzadu. Teprve v takové perspektivě je schopen člověk ubrat ze své kritiky ostatních a víc se zaměřit na svůj „problém“, který má před Bohem a před druhými lidmi. Nic z toho přitom neubírá na oprávnění kritizovat v církvi zjevné nešvary. V Bibli čteme Ježíšova slova: „Když tvůj bratr zhřeší...“ některé rukopisy blíže specifikují „proti tobě“. Jinak řečeno: pokud dojdeš příkoří od druhého člověka v církvi, nenechej si to pro sebe a sám v sobě, jdi za ním a pokárej ho mezi čtyřma očima. Když to nepomůže, přiber k sobě dalšího svědka, znovu to s ním prober a pokud ani tak nezjednáš nápravu, oznam to církvi. Když nedá ani na církev, ať je ti jako „pohan nebo celník“, říká Bible, tj. „ne jako jeden z nás“, ale jako ten, který je mimo církev. Ježíšem je církvi uloženo, aby dbala svých

očistných mechanismů. Žádné zametání pod koberec, tutlání, opatrné našlapování a chození jakoby nic okolo hrnce s horkou kaší. „Jdi – pokárej v soukromí, přiber svědky – znovu kárej, oznam v plénu a když ani to nepomůže, proved' jasné vymezení se“. Církev má zároveň moc vázat i rozvazovat, přijímat i odmítat. Církev není jenom útěšné sejítí dvou nebo tří, většinou starých lidí, z nichž s největší pravděpodobností dvě budou ženy důchodového věku a tím třetí muž, sám také nejspíš kmet; církev je svoláním Kristovým, zástupem svatých jenom z jeho milosti, ale v aktuální přítomnosti lidí nemocných hříchem, které on přichází uzdravit. Abychom se však nechali uzdravit z jeho rukou, musíme se této léčebné kůře otevřít – jakkoliv to zní paradoxně, skrze jeho církev. Skrze to společenství, které se nám často právem může zdát nevěrohodné, chybné, zbloudilý a přece Bohem určené k tomu, být Kristovým příbytkem. „Kde se dva nebo tři shromáždí v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich,“ ale Kristova přítomnost v církvi je přítomností nejenom k milosti, ale také k soudu nad církví a nad těmi, kteří ji tvoří. „Já kárám a trestám ty, které miluji. Vzpamatuj se tedy, a čiň pokání.“ Škoda, že toto další Kristovo slovo není v církvi zdaleka tak populární stejně jako předcházející výrok o Kristově přítomnosti. Církev má moc na zemi rozvazovat to, co bude rozvázáno v nebi a na zemi svazovat to, co bude svázáno v nebi. Náš život v církvi má závaznost pro náš život v nebi. Naše existence tady má vztah k existenci budoucí. Mnohokrát vznášejí otázku

po smyslu církve i lidé upřímně věřící v Boha a přece v církvi nezakotvení. Její hlavní úkol nespátřuji jenom v její službě sociální, ba dokonce ani svátostné, církev má být – slovy liturgické eucharistické modlitby ke Kristu: „ke spáse i k službě světu“. Církev je místem spásy, v ní a skrze ní se na nás odehrává Kristova záchrana – jeho spasení. Církev je nám místem, kde jsme Kristem napomínáni, souzeni, uzdravováni, napravováni a zachraňováni pro věčnost. Skutečným domem uzdravování, ve kterém na nás Kristus koná své dílo záchrany, spásy. Církev je víc než královským palácem nemocnicí, lazaretem, teritoriem, do kterého vstupují ti, kteří ví o své nemoci a chtějí být uzdraveni. V tom je její role nezastupitelná a žádná pojízdná duchovní ambulance, ani středisko rychlé duchovní pomoci mimo církev ji v tom nemůže nahradit.

*Kázání 7. 9. 2014 v Husově sboru
ve Vršovcích XXIII. neděli
po Duchu svatém*

PROGRAM NA ZÁŘÍ

7. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10. 9.	středa	19 hod.	Hledání tváře - večer poezie a hudby s Miroslavem Matoušem	foayer Divadla MANA
12. 9.	pátek	18 hod.	Gardenparty - zahradní slavnost členů a přátel Husova sboru	před vstupem do Centra MANA
14. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17. 9.	středa	10-17 hod.	Dny evropského kulturního dědictví - komentované prohlídky Husova sboru	sraz k prohlídkám v 10.00, ve 13.00, v 15.00 a v 17.00
19. 9.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	v sákrstii
21. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23. 9.	úterý	19 hod.	Starosta pro Vršovice - debata s kandidáty na starostu Městské části Praha 10	Divadlo MANA
28. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jana Valachová
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

PŘÍRODA A SYSTÉM

Carl von Linné, 1707 - 1778

V příběhu či spíše podobenství o ráji dostal člověk mimo jiné za úkol pojmenovat všechny tvory (Gn 2,19). V umění třídit a pojmenovat živočichy a rostliny dosáhl zvláštního mistrovství Švéd Carl von Linné (Linnaeus). Narodil se v rodině evangelického faráře v Roshultu. (Původní rodové příjmení bylo Ingemarsson.) V deseti letech ho rodiče poslali na latinskou školu, kde ale neprosplval. Měl však štěstí na lidi. Jeden z profesorů rozpoznal chlapcovo nadšení pro kyticky, které zdědil po otci, a vydržoval ho po celou dobu středoškolských studií. Podobného podporovatele našel Linné i při studiu medicíny a botaniky na univerzitě. V Up-

psale poslouchal jednoho z největších přírodovědců oné doby Olofa Celsia. Doktorát získal v Holandsku. Působil jako lékař pohlavních a „prsních“ chorob, podnikl studijní cestu do Laponska. Jako lodní lékař a botanik projevil vynikající pozorovací talent. Nedlouho po sňatku s lékařskou dcerkou Sárrou Maraevovou se stal profesorem a na určitý čas i rektorem na uppsalské univerzitě. V necelých třiceti letech vydal stěžejní dílo „Systema naturae“, které pak stále rozšiřoval. Mezitím napsal i řadu dalších odborných knih, např. „Species planctarum“, jež je východiskem moderního botanického názvosloví.

Linné věřil, že příroda vzešla z Božích rukou, ale jeho racionalistický duch ho nutil, aby ji přehledně uspořádal. Namísto dřívějších často velmi komplikovaných vědeckých označení nastolil důslednou binominální nomenklaturu, ve které jsou dvěma latinskými slovy označeny rod a druh tvorů a rostlin - v češtině třeba hraboš polní. Pro nás je důležité, že v jeho systému má své místo i člověk, ovšem přiřazený (jako *Homo sapiens*) k nejpokročilejším savcům. (Podle současného upřesnění je jediným žijícím představitelem nejužší čeledi *Hominidae*.)

Linné měl výhodu, že jeho doba ctíla vědce. On sám byl v padesáti čtyřech letech povýšen do šlechtického stavu a měl čest vítat latinskou řečí krále. Jeho portrét, připo-

mínající Bachovu podobiznu s parukou, se časem ocitl v Londýně a dalších světových městech, kde vznikly Linnéovy společnosti. On sám vytvořil soukromou botanickou zahradu při dvorci v Hammarby. Žel ve vyšším věku ho trápila dna a pak byl raněn mrtvicí, takže několik let kulhal a vážla mu řeč.

Na Linnéově erbu stálo: „Famam extendere factis“ (Proslulost šířit skutky). Není zcela jisté, na čí slávu Linné myslel. Na svou, či na Boží? Bohu se však nikdy nepřestal kořit, jak vzletně vyjádřil: „Viděl jsem procházet kolem sebe věčného, nekonečného, vševědoucího a všemohoucího Boha a z úcty jsem padl na kolena.“ Linné věřil, že Všemohoucí vytvořil určitý počet rostlin, které však podléhají změnám, tedy vlastně vývoji. Jeho knihy byly proto dočasně prohlášeny za kacířské, na to se však brzy pozapomnělo. Linné je dodnes řazen mezi vynikající věřící vědce, jako byl třeba jen o málo mladší Rus Lomonosov.

Daniel Henych

VRŠOVICE SOU ZLATÝ, ŘEK' TATÍNEK

Bydlela v takovém malém krámku, měla šedivé vlasy a byla malá. Dokonce i v době našeho dětství se mi zdála malá. Ten krámeček měl stále otevřeno, ve dne i v noci, v neděli i ve svátek. Paní Šeráková byla porodní asistentkou, na dveřích měla cedulku „Diplomovaná porodní asistentka“, ale ty dveře byly stále otevřené a cedulka se dala číst jen v zimě. Bydlela v ulici za rohem kousek od kina Pilotů. Bylo u ní krásně čisto, uklizeno a vonělo to doktořinou. My kluci, když jsme chodili v sobotu nebo v neděli do kina na pohádky, jsme ji uctivě zdravili. Skoro všechny nás znala jménem, protože skoro všem z nás pomáhala na svět a nejen to, chodila s námi ke křtu do vršovického kostelíčka. V kostele držela mimino zabalené do krásného přehozu, který měla jen pro tento účel a s úsměvem a klidným hlasem odříkávala všechny odpovědi a formulky. Obřad křtu znala nazpaměť a znala i naše nejskrytější pihy a mateřská znamínka. Byla-li zavolána k porodu, přišla vždycky včas. Šířila kolem sebe klid, vůni čistoty a budila respekt i mezi cikány. Donutila cikána, aby než se dítě narodí, vydrhnul podlahu a umyl okna. A jak to chodí, cikáni měli okna pořád čistá.

Když si na tu malou porodní asistentku vzpomenu, skoro jí závidím. To musí být přece krásný život pomáhat na svět rošťákům, kteří pak běhají pod oknem, takže můžete sledovat, jak rostou a když dorostou pomáhat pak na svět jejich dětem. Krásná práce a plný život. A také si uvědomuji, že kdyby jí přišli na pohřeb všichni, kterým pomohla na svět, záviděl by jí asi leckterý potentát. Mimochodem, s tím pohřbem to nebyl špatný nápad, bohužel je už po něm. A přišlo pár lidí, příbuzní a nějaký ten zvědavce.

Jedno moudré rčení praví, že za vše, co je v člověku dobré, vděčí knize. Ne tomu, kdo vás naučil číst, a že to někdo nejdřív musel udělat, je jisté, ale knize. Jak k tomu potom přijdou ti obyčejní kantoři, kteří ztrácejí nervy a zdraví jenom proto, aby někdo byl vděčný knize.

Paní učitelka Erbenová, to byl ten můj člověk a jestli je ve mně něco dobrého, tak tedy

za to vděčím jí, jí a ještě mnoha učitelům. Ale jí nejvíc, protože ona mě naučila číst. Panečku, a jak chytrým způsobem! Jednoho dne přinesla do třídy knihu, dala ji do první lavice a každý přečetl nahlas jeden odstavec. Pak nám chvíli o knize vyprávěla a příští hodinu kniha zase kolovala po lavicích. Stalo se najednou, už nevím po kolika hodinách, ale začali jsme se předhánět, kdo nejlíp ten kousek přečte. Kniha nás chytila svým příběhem. A to byl moment, na který paní učitelka čekala. Tak pánové a dámy, řekla, knihu si můžete vypůjčit ve školní knihovně a zbytek si dočíst sami. Za čtrnáct dní si o té knížce budeme vyprávět. Byli to Lovci mamutů na bílé skále a přečtenou jsme ji měli za týden, celá třída.

A tato obyčejná učitelka, která celý život učila jen první, druhou, třetí a čtvrtou třídu hrála krásně na piano, krásně zpívala, doučovala nás doma ve starém bytě, naučila nás jíst příborem, přišívat knoflíky, zašívat punčochy, háčkovat a dokonce vyšítat. Dodnes když slyším národní píseň, vzpomínám na svoji paní učitelku Erbenovou. Sedí u piána zády ke třídě a krásným hlasem zpívá, nejdřív sama a pak s námi, do rytmu pohupuje svou stříbrnou hlavou a zpívá. A její výchovné metody? Panečku, jednoduché a geniální. Žádné zápisy, zvaní do školy, návštěvy pedagogických poraden, ale trest a hned na místě. Opíšeš vyňatá slova po M, nebudeš číst nahlas a nejstrašnější trest, který použila za celý ty čtyři roky jenom třikrát, byla výplata na holou. Provinilec musel přijít na stupínek, kde mu paní učitelka stáhla kalhoty a rychle a krátce ho přehnula přes koleno a dvě či tři symbolická plácnutí vlastně už ani nebolela. Šlo spíš

o tu hanbu. Trestala velmi málo, dá se říct, že skoro vůbec. Když byly zavedeny žákovské knížky, vždycky v sobotu dopoledne jsme je položili na lavice, každému do knížky napsala „snaží se“ a s klidným svědomím to podepsala. Snažili jsme se, ono snažit se u ní, to byla radost. Dělala spousty věcí, které nemusela. Jednou, když jsem ztratil peníze na zaplacení jeslí, školky a družiny, nevydržela koukat na mě, jak brečím, vzala mě do kabinetu a dala mi peníze ze svého. Platila za mě, ale nejen za mě, kina a divadelní představení, dokonce jednou zaplatila školní výlet za tři děti, jen aby také mohly jet. Strašně jsem jí tenkrát děkoval. Vyhnala mě z kabinetu se slovy, ty mi to jistě jednou splatíš.

Když jsem se pak učil pekařem a našetřil nějakou tu korunu, asi třicet korun to bylo, upekl jsem takový veliký rohlík a donesl jí ho. Peníze si nevzala, ale rohlík měla v sekretáři mezi čínským porcelánem ještě, když jsem byl za ní jako voják.

Kolik trpělivosti a lásky musí mít taková učitelka, a to všechno jen proto, aby někdo napsal, že za všechno vděčí knize. Ne knize, ale kantorovi, učiteli s velkým U, na kterého často zapomené.

U nás v domě bydlívala švadlena paní Davídková. Byla to domácí švadlena. Dneska už nikdo neví, co to bylo, prostě, když někdo chtěl něco ušít, prádlo, nebo něco vyspravit, a měl šicí stroj, pozval si domácí švadlenu a ta mu za sjednaný peníz šila a spravovala prádlo. Paní Davídková se vyučila ve Vídni, prošla kus světa, ale viděla jen kanafasy, damašky, mušelíny, prostě látky. Byla hrbatá a kulhavá, vypadala spíš jako taková divná kulička. Důchod měla sto osmdesát korun a tak šila.

Chodil jsem k ní často na návštěvu, bydlela v jedné místnosti jednoduše zařízené a pořád přeplněné návštěvami a kusy prádla. U okna stála její pýcha šicí stroj značky Singer, téměř posvátný symbol její samostatnosti. Říkala, šest let jsem na něj šetřila, co jsem se napíchala a po šestáčkách naškudila. A u jakých lidí jsem musela šít: Čím

větší pán, tím větší ksindl! Kolikrát jsem musela vyslechnout, ta hrbatá, ten kripl, ta mrzačka, ale já jsem vždycky říkala, Marie, seš hrbatá a jiný sou zas blbý! Když jsem si koupila stroj, tak žádný šití po bytech, řekla jsem si, Marie, seš svojí paní! Když potřebují, ušiju, ale na svý mašině. Teď si žiju jako paní. Její mašina se leskla jako nová. Když došla, vždycky ji přikryla a zamkla. Každou sobotu tu svoji mašinu čistila. A žila si jako paní. Někdo jí zaplatil a někdo ukecal.

Jednou jsem sehnal balík plátěných odstřížků. Nejdříve jsem to chtěl dát do sběru, ale když to viděla paní Davídková, řekla, do sběru je to hřích, z těch malých ústřížků našila utěrky na nádobí a z těch větších mi ušila takové strakaté trenýrky. Řekla, že dospodu mi to stačí, ale dneska se podobné věci nosí i navrch. Žila se svým malým důchodem tiše a nenápadně a jenom občas pomohla jiným. Já prostě nevěřím, že vnějšek má co dělat s povahou, protože kdyby to byla pravda, tak paní Davídková, švadlena a desítkářka, by musela být tak krásná, jako Maruška Cíglerová nebo Ema Destinová. A někdy by bylo zas tolik ošklivých a hrbatých, že by se na to prostě nedalo koukat.

Z objeveného textu neznámého autora. Dramatické zpracování pro Vršovické divadlo MANA pod názvem Vršovice sou zlatý, řek' tatínek připravuje Eva Miláčková.

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2014

V druhé polovině srpna se konala již tradiční dovolená členů a přátel Husova sboru ve Vršovicích. Příští rok oslavíme desáté výročí konání těchto „sborových dovolených“, které se za tu dobu staly neodmyslitelnou součástí našeho sborového života v létě. Za ty roky jsme navštívili nejrůznější místa naší vlasti, na některé se vraceli i vícekrát. Častým cílem se nám stávají hory. Po Šumavě, Jeseníkách přišly znovu ke slovu Krkonoše. Bylo tomu tak loni, a pro velký úspěch jsme i letos tuto destinaci zopakovali. Příbytkem se nám stala chata Pergamentka v Horních Vítkovicích nad Jilemnicí. Na jedné straně se otevíralo nádherné panorama s výhledem na Benecko, na straně druhé jsme pokukovali po Zlatém návrší s pramenem Labe. Společné dovolené se tentokrát zúčastnil prozatím historicky největší počet účastníků. Včetně dětí (i kojeneckého věku) nás bylo 45 a chatu jsme zaplnili do posledního místečka. Některá místečka musely vícečetné rodiny ještě zdvojit, neboť oficiální počet lůžek byl 38.

Kdo se pravidelně našich sborových dovolených účastní ví, že na přílišnou organizaci si nepotrpíme. Středobodem se stávají pravidelná večerní setkávání s duchovním programem. Vzhledem k počtu malých dětí vyžadujících nakrmení, umytí a usnutí začínali dospělí svůj večerní program zpravidla okolo půl jedenácté. Stejně jako loni byly jejich základem a výchozím bodem k následným rozhovorům duchovní úvahy bratra faráře z komponovaných večerů pořádaných ve Vršovicích. Každý večer přicházelo jiné téma z nejrozličnějších oblastí, do kterých se na komponovaných večerech v našem vršovickém sboru již po léta vydáváme. Vítaným zpestřením byly také bratrem farářem čtené ukázky z připravované dramatizace pro Divadlo MANA s názvem Vršovice sou zlatý, řek' tatínek. Často se tak večerní sejití protáhlo pozdě noci, nejednou jeho účastníci při odchodu do svých pokojů potkávali mistra pekaře, který přivázel čerstvé housky na snídani.

A jaká byla náplň denních programů? Kdo chtěl, mohl chodit do nejbližšího okolí. Všude bylo mnoho zajímavého k vidění. Zdatnější se vydávali i na delší túry. Zlaté návrší jsme pokořili až napodruhé. Při naší první návštěvě bylo na vrcholu zataženo, přšelo a pro mlhu jsme téměř neviděli na krok. Slabší povahy vzdaly túru hned po vystoupení z autobusu a tím samým autobusem se nechaly svést zpátky do nižších poloh. Statečnější se přemístili do autobusové zastávky a věnovali tichou vzpomínku Mistru Hančemu a jeho věrnému druhu Vrabatovi, kteří v těchto místech v o poznání větší březnové zimě roku 1913 vypustili své duše. Jejich mohyly jsme tak zahlédli jenom z povzdálí a rychle po svých sestupovali dolů na Mísečky s tím, že se ještě určitě na Zlaté návrší vrátíme. K tomu došlo po třech dnech, kdy jsme se rozhodli se staršími dětmi pro dálkový pochod od Pergamentky přes Dvoračky až k prameni Labe na Zlatém návrší. Tentokrát nám počasí přálo a cíle své cesty jsme došli. Cestou po Zlatém návrší jsme obdivovali vojenské bunkry, tzv. Řopíky, které měly stejného stavitele jako náš vršovický Husův sbor. Když koncem 30. let vyhlásila československá vláda tendr na stavbu opevnění v Sudetech, vítězně z něho vyšla firma Václava Nekvasila. Toho samého Nekvasila, který pár let před tím realizoval stavbu Husova sboru ve Vršovicích. Věříme, že ty bunkry i náš kostel jsou postaveny stejně poctivě! Od pramene Labe jsme potom směřovali

ZE ŽIVOTA SBORU

k Pančavským vodopádům a děti byly doslova unešeny nádherou panoramat, která se nám odtamtud otevřela. Slabší povahy naopak kolabovaly z pohledu do propasti, od které nás odděloval jenom tenký řetízek. Naštěstí vše dobře dopadlo a po ujitych více než třiceti kilometrech jsme dorazili zpátky na chalupu. Byla to poctivá horská túra a vzpomínali jsme, že loni ji s námi na Sněžku absolvoval i bratr Svoboda. Tomu jsme alespoň poslali pohled, neznajíce jeho adresu, nežli, že je v Červeném Kostelci u syna.

Podobně jako my, i ten pohled nakonec šťastně dorazil na místo určení.

Kromě pramene Labe jsme pokořili i rozhlednu na vrchu Žalý, navštívili farmu koní na Janově hoře, manufakturu na výrobu vánočních ozdob v Poniklé, a s malebným, ale drsným krajem Krkonoš se rozloučili závěrečným výletem okolo Rokytnice a večerním

opékáním buřtů. Shodli jsme se s většinou účastníků, že letošní sborová dovolená byla obzvlášť zdařilá. Přálo nám počasí, měli jsme štěstí i na sebe navzájem: někdy dokáže pěkné společenství pokazit i jeden nepřizpůsobivý solitér - těch ale mezi námi nebylo. Uprostřed krásné přírody i milých lidí jsme prožili z Boží milosti pěkný týden, za který vděčíme Pánu Bohu. Při cestách krokošskou přírodou, zvlášť když člověk stoupá k vrcholu, nejednou zvedá hlavu, kdy už tam bude. Podobnou zkušenost učinil i žalmista. Přečtete si o tom v Bibli, v žalmu 121: „Pozvedám své oči k horám. Odkud mi přijde pomoc?“ Ta pomoc nepřichází z hor, byť by byly sebekrásnější i sebevětší. Přesto přichází shůry - a to vědomí nám bylo z Boží přízně dáno prožít na naší společné sborové dovolené. „Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě chrání. Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele. Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.“

Napsal jeden z účastníků sborové dovolené

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.